

PHẦN IV:

Rời khỏi nhà sách Nguyễn Văn Cừ với đóa hoa hồng màu đỏ thắm vừa mới mua trên tay, Trâm Tú đứng trong lễ, phân dành cho xe hai bánh để đợi Trác Linh.

Ngay lúc đó, cô thấy Phi. Anh vừa dẫn xe vào bãi. Tim đập muốn rơi khỏi lồng ngực, cô bước vội về phía anh, miệng gọi to:

- Anh Phi!

Đang nhận chiếc thẻ gửi xe, Phi ngạc nhiên nhìn về phía có người gọi. Khẽ cau đôi mày rậm trên đôi mắt vừa lạnh vừa sắc, anh cố nhớ xem cô gái đó là ai.

Dừng trước mặt anh, Trâm Tú nở nụ cười hết cỡ. Cô mừng vì gặp lại Phi nhưng không biết phải nói gì với anh.

Quýnh quáng, Tú ấp úng:

- Anh... anh khỏe không?

Phải lịch sự cười đáp lễ, rồi như chợt nhớ ra, anh buột miệng:

- Chào! Trái tim em thế nào rồi?

Lấy lại sự dạn dĩ vốn có, Tú nói:

- Nó đang đập rất mạnh ạ.

Đưa đóa hồng đỏ cho Phi, Tú bảo:

- Tặng anh.

Phi kêu lên:

- Sao tôi lại được đóa hồng quá đẹp này chứ?

Trâm Tú đấm đuôi:

- Vì anh đáng được như vậy.

Phi bật cười:

- Em làm tôi ngại quá!

Tú phụng phịu:

- Ngại nên không nhận phải không?

Phi ra vẻ khó xử:

- Con trai mà cầm hoa đúng là không giống ai.

Tú lúng liếng mắt:

- Em thích anh không giống ai.

Phi nghiêm mặt:

- Cảm ơn món quà bất ngờ của em, nhưng tôi không thể nhận. Xin lỗi, tôi đang vội.

Trầm Tú bạo dạn:

- Em muốn biết số máy của anh.

Phi hơi khựng lại một chút, anh khô khan:

- Tôi có nguyên tắc sống riêng, chỉ người thân mới biết số điện thoại của tôi chứ không phải ai tôi cũng cho số máy được.

Lạnh lùng nhưng lịch sự, Phi nói:

- Chào em.

Quay lưng đi, Phi gặp Trác Linh chạy xe ra. Mắt cô tròn xoe khi gặp anh. Dù bất ngờ, cô vẫn kịp gạt đầu chào rồi cho xe trở tới chỗ Trầm Tú đứng.

Giọng con bé như sắp khóc tới nơi:

- Anh ta đúng là kênh kiệu.

Linh hỏi ngay:

- Mà đã nói gì với hắn?

Trầm Tú như vẫn còn ảm ức:

- Tao tặng Phi cái hoa hồng nhưng anh không nhận. Tao xin số điện thoại, anh không cho với lý do tao là người lạ. Thật là ê chề. Trong đời tao chưa bao giờ mất mặt với đàn ông như vậy.

Linh chép miệng:

- Tại mà dạn dĩ quá. Bị tấn công như vậy, Phi ngại là phải.

- Tao biết phải làm sao đây?
- Quên đi! Mà đã có Hóa. Hóa rất yêu thương mà.

Lên ngồi sau lưng Linh, Trầm Tú nói:

- Nhưng Hóa làm sao bằng Phi. Anh ấy càng lạnh lùng kiêu ngạo thì càng lôi cuốn, tao không thể làm chủ trái tim mình nổi.

Linh cao giọng:

- Mà đã từng nói thế bao nhiêu lần rồi?

Trầm Tú thở dài:

- Nhưng lần này khác.

Con bé bầu vai Linh:

- Vào quán nào đó đi. Chớ về nhà chắc tao chết mất.

Trác Linh khẽ lắc đầu, cô vẫn chưa cho Tú biết Phi là bạn anh Thuận. Cô ngại gặp rắc rối từ con nhỏ mà bọn con trai cùng lớp nói sau lưng là: “Xinh nhưng đỏng đảnh, lả lơ” này lắm. Hơn nữa, Linh biết Tú sẽ quên khi gặp một chàng bắt mắt hơn Phi, vậy thì nói với nó làm chi chuyện về gã mặt lạnh.

Ngừng xe trước một điểm có dịch vụ internet, Linh nghiêng đầu ra sau.

- Vào đây nghe?

Trầm Tú uể oải:

- Ừ. Không chat thì biết làm gì cho hết thời gian. Tao đã lấy Nick name là “Người em sâu mộng”, vì tao đang sâu đời thú ruột. Bữa nay đưa nào lạng quạng sẽ biết tay "Sau mong" này.

- Ấy! Đừng giận cá chém thớt chớ "Sau mong".

- Đừng can thiệp vào... vấn đề của tao. Lo ngọt ngào với "Lang Tu" của mà đi "Mat biec".

- Tao có hẹn với Lãng Tử đâu mà ngọt ngào:

- Vậy cứ lang thang, biết đâu chừng mà lại kết với một gã khác xịn hơn Lãng Tử kia nhiều.

Trác Linh im lặng. Cô không hứng thú lắm với chuyện chat... chét vào chiều nay. Tâm trí cô như còn hướng về Phi. Trong khi rõ mười mươi, anh ta chả liên quan gì tới cô hết.

Ngồi vào máy, Trầm Tú gõ bùm bùm lên bàn phím, Trác Linh ngồi chung với nó.

Tú hỏi:

- Mà không chơi thật à?

Linh lơ đãng nhìn quanh:

- Từ từ chơi vội vàng gì.

Trầm Tú dán mắt vào màn hình miệng lải nhải:

- Xem nào... Hà mã con. Rồng xanh. Mất tử thần. Hoa hồng đỏ. Hầu tước thiên thần. Áo hào hoa. Chả? Tên này được được. Hi. Aohaoha em là Nguoiemsaumong...

Trác Linh chống tay, cô bỗng nghe thằng cha kể bên ré lên:

- Đồ chảnh!

Liếc mắt sang Linh, thấy một ông trạc tuổi trung niên sồn sồn đang hằm hừ với máy. Cô cố nhịn cười khi đọc được nick name của ông sồn sồn là Hoàng tử bé..."Hoang tu be" đang chat với "Bup be tinh yeu"

Tò mò vốn chả ai ưa, nhưng Trác Linh lại là đứa tò mò chúa, cô len lén đọc tiếp.

Hoàng tử bé: Tán ngọt ơ là ngọt.

- Chưa gặp "Bupbe" nhưng anh đã nghĩ em là một Barbie girl hết sức xinh đẹp.

Búp bê không tình yêu:

- Oh! Đẹp là bản chất của bupbe mà. Còn anh thì sao? Chắc rất hào hoa phong nhã, trẻ tuổi đẹp trai?

Hoàng tử bé:

- Anh chỉ đẹp tới mức đủ làm em mê đến kiếp sau vẫn còn mê.

Búp bê không tình yêu:

- Anh có đô con như Lý Đức và model như Đan Trường không?

Hoàng tử bé:

- Có Anh hơi... bị đô con lại khoái mặc đẹp nên còn model hơn cả Đan Trường.

Búp bê không tình yêu:

- Ôi? Vậy anh đúng là người trong mộng của em rồi. Hoangtube? I love you. OK?

Cha mẹ ơi! Lão sồn sồn thân hình choắt cheo đèo đẹt, vậy mà dám khoe mình hơi bị đô con. Lão vận áo ba lỗ, quần tiều màu cháo lòng trông ớn thế kia... Không thể nhịn cười, Trác Linh buột miệng ha ha làm Hoangtube lúng túng, mặt đỏ bừng như gà chọi.

Ngay lúc đó một thằng nhóc từ ngoài chạy vào gần bên Hoangtube gọi toáng lên:

- Ba? Về đi rước bé Tẹo. Má kêu kia!

Nghe thế Hoangtube vội lật đật đứng dậy trả tiền. Trác Linh... đáp vào thế chỗ Hoàng Tử ngay tức khắc.

Cô tinh quái nói với theo:

- Cám ơn Hoàng tử... già ghen.

Trên máy Bupbe khong tinh yeu đang kêu gào thảm thiết:

- Hoangtube, anh đâu rồi? Em đang chờ anh đây. Hãy xuất hiện đi anh yêu.

Trác Linh vội gõ phím:

- Hoangtube vừa bị vợ sai đi rước con, lão ta biến rồi bupbe ơi.

- Ủa! Vậy anh là ai?

- Là người vừa thế chỗ Hoàng tử bé. Anh khuyên búp bê nên tìm một hoàng tử khác. Chớ lão Hoangtube này chắc không xứng với búp bê đâu.

- Vậy anh có xứng với em không người vô danh?

Trác Linh gật gù. Người vô danh. Chà! Nick name này nghe được đó. Vậy mà lâu nay Linh hồng nghĩ ra.

Cô gõ phím:

- Anh dĩ nhiên xứng với búp bê rồi. Vì anh trẻ tuổi, đẹp trai, đô con và chưa vợ, chứ đâu như lão Hoàng tử bé vừa hom hem, dơ bản vừa con cái đùm đê.

- Thế anh là ai?
- Người vô danh như búp bê vừa gọi.
- Em thích anh, người vô danh ạ.
- Vậy thì bắt đầu từ bây giờ mình kết môden. OK?
- OK?

Trầm Tú vỗ bàn thây vì vỗ vào tay Linh:

- Ê Linh! Aohaohoa này đòi hẹn hò gặp mặt tao kìa. Mà cho tí ý kiến xem.

Trác Linh nhún vai:

- Thì mà cứ gặp thử xem Aohaohoa đẹp hơn gã mặt lạnh không?

Tú chép miệng:

- Chỉ sợ Aohaohoa thành Áo vũ cơ hàn thì mệt xiu, vì tao hông biết vá áo.

Hai đứa khom lưng trước hai máy tính, miệng lúc cười, lúc mím, lúc lẩm bẩm trong khi tay thoăn thoắt gõ từng con chữ... đề gởi tới những người tình ảo những tình cảm không có thật.

Sau cùng cũng tới giờ phải về. Trầm Tú vươn vai đứng dậy:

- Chat giúp tao khuây khỏa đôi chút khi nghĩ tới Phi. Tao tìm quên với những gã trời ơi đất hời vậy mà vui.

Trác Linh choàng vai nó:

- Rồi mà sẽ quên thôi. Tao bảo đảm như thế.

Tới nhà mình, Trác Linh vòng ngã sau vào bếp trước. Cô hết sức ngạc nhiên khi thấy anh Thuận và Phi đang ngồi ăn mì gói.

Trác Linh khẽ gật đầu chào thì Thuận nói:

- Em gái tao. Hai người biết nhau rồi phải không?

Phi nhìn Linh, giọng tỉnh rụi:

- Có biết, nhưng không biết là em gái mà... để tao ga lãng hơn nữa.

Trác Linh nói ngay:

- Người cần anh ga lăng không phải là em.

Thuần trừng mắt khiến Trác Linh tiu nghỉu:

- Lại nhiều chuyện! Xem trong tủ lạnh có trái cây gì không, mang ra cho bọn anh.

Trác Linh ức lắm nhưng vẫn ngọt:

- Vâng!

Mở tủ, Linh lấy lê, táo và thanh long ra gọt vỏ.

Phi tấm tắc:

- Có em gái sướng thật!

Thuần vênh mặt lên:

- Đương nhiên! Nhưng không phải lúc nào em gái cũng ngoan hiền như vậy đâu nhé.

Trác Linh cắt trái cây, cô hỏi Phi:

- Anh đã mua được gì trong nhà sách?

Phi lấp lửng:

- Một vài thứ nhưng chắc chắn không có hoa giấy.

Trác Linh nhỏ nhẹ:

- Hoa giấy thì làm sao ạ?

Phi cười cười:

- Hoa không dành cho tôi.

- Có chứ, tại anh không chịu nhận mà thôi.

- Tôi không dễ dãi nhận và cho bất cứ thứ gì.

Trác Linh gật gù:

- Em hiểu. Người có gia đình phải khác người độc thân rồi. Sao anh dám tùy tiện cho và nhận?

Phi nhíu mày:

- Nghĩa là sao?

Thuần chen vào:

- Là vậy chứ sao nữa.

Kéo Phi đứng dậy, anh bảo:

- Mang trái cây lên phòng anh nhen. Quên nữa, ba mẹ không ăn com, anh cũng không.

Trác Linh kêu lên:

- Nếu biết vậy, em đã không về nhà sớm mà sẽ đi uống cà phê với Trâm Tú.

Thuần trợn mắt:

- Trời! Nhà là quán cà phê, em còn đi uống ở đâu nữa chứ.

Trác Linh phụng phịu:

- Em uống chỗ nào em thích. Chỗ mà em có thể an tâm nhâm nhi thưởng thức cà phê tới giọt cuối mà không bị giật mình hốt hoảng vì ba kêu, mẹ gọi, anh thì sai vặt ấy.

Thuần phát tay:

- Bây giờ em đi vẫn chưa muộn mà.

Linh đồng đánh:

- Giờ hết thích rồi. Uống cà phê nhà sướng hơn.

Thuần lắc đầu:

- Nói xuôi cũng em, nói ngược cũng em. Đáng sợ thật!

Phi ném về phía Linh nụ cười nửa miệng dễ ghét trước khi bước theo anh Thuần. Qua nụ cười ấy, Linh có cảm giác Phi đã đánh đồng cô và Trâm Tú. Trong mắt nhìn của anh ta, cô cũng giả dối, dạn dĩ và quậy với con trai ngay lần gặp đầu tiên như nhỏ Tú. Thì cũng tại Linh, hôm đó chẳng phải cô cùng đồng lòng diễn trò với nó trước mặt Phi sao?

Lấy hai cái nĩa, Linh ghim vào đĩa trái cây rồi bung lên phòng Thuần. Anh cô và Phi đang ngồi trước máy.

- Thấy cô, Phi tùm tùm cười khiến Linh phát hiện ra một điều, anh không đến nổi lạnh lùng khó ưa như cái hồn danh Mặt lạnh mà cô và Trâm Tú đã lên đặt.

Phi đỡ lấy đĩa trái cây:

- Cám ơn em.

Linh hỏi:

- Hai anh ăn mì gói là đủ no rồi sao? Hay để em nấu cơm một lát cùng ăn.

Mắt Thuần sáng rỡ:

- Nếu được vậy thì còn gì bằng. Lúc này anh sợ em nhớ nhó nên mới mời Phi xoi tạm mì gói, chớ... chấp mì thì xi-nhê gì.

Trác Linh ra điều kiện:

- Nhưng em nấu sao ăn vậy, bạn anh không được chê đó.

Phi nói:

- Chỉ sợ Linh mất công thôi, chớ tôi dễ nuôi lắm.

Trác Linh xuống bếp. Cô gõ vào đầu tự trách mình đi tìm cái khó. Nếu không nấu cơm, cô có thể... xin bác Bình cho ăn ké cơ mà. Giờ thì bận rộn rồi.

Mở ngăn đá, Linh lấy thịt ra cho vào lò viba rã đông. Cô ướp tỏi, hành, ngũ vị hương rồi rửa xà lách, cà chua, dưa leo.

Một lát cô sẽ cho hai ông tướng ăn thịt ram, kèm với xà lách, cà chua, dưa leo. Đơn giản như vậy thôi cũng kỳ. Chắc Linh phải thêm món canh nữa.

Lại mở tủ lạnh, Trác Linh lấy bó cải thìa ra.

Loay hoay một mình một bếp rồi cô cũng làm xong các món. Dọn tất cả ra bàn, Trác Linh mời hai ông tướng xuống.

Thuần hí hửng:

- Nếu em gái lúc nào cũng ngoan hiền, siêng năng như vậy thì đúng là sướng.

Trác Linh dò hỏi:

- Anh Phi có bao nhiêu em gái?

Phi trả lời:

- Tôi chỉ có anh trai chớ không có chị cũng chẳng có em.

Linh hỏi tới:

- Em vợ cũng không có à?

Thuần nạt:

- Nè! Có để người ta ăn cơm không? Em hỏi gì nhiều thế?

- Em hỏi mới hai câu hà.

Thuần cầm đũa lên:

- Đôi khi chỉ một câu hỏi cũng làm người ta chết rồi.

Phi nói:

- Mà y cứ để Linh hỏi cho vui. Ăn mà im lặng buồn lắm.

Trác Linh nhìn anh:

- Vậy anh trả lời câu hỏi thứ hai của em đi.

Phi khẽ nhíu đôi mày rậm:

- Câu này hơi bị lạ, đâu có quy định nào bắt người ta lấy vợ phải có em.

Trác Linh gật gù:

- Nghĩa là anh cũng không có em vợ?

Thuần cười hì hì:

- Phi chưa vợ làm sao trả lời nổi câu này. Mà em thôi đi. Chuyện đề tài được rồi.

Trác Linh lườm anh mình một cái thật sắc. Trong lòng cô tự nhiên vui vui. Vậy là mừng cho nhỏ Tú, nó vẫn còn cơ hội làm chủ trái tim của Phi.

Phi khen:

- Thịt ram thơm quá.

Thuần nháy mắt:

- Mà y khen làm nhỏ Linh no ngang đó.

Phi bảo:

- Tao nói thật đó chứ. Nhà tao có ba người đàn ông, ăn uống tẹt lắ.

Trác Linh tròn mắt nhìn Phi, anh trầm giọng:

- Mẹ tôi mất lúc tôi học lớp mười hai... Từ đó bữa cơm của gia đình tôi thường là những bữa tẻ nhạt, ăn cho có chứ chẳng biết thế nào là ngon.

Thuần mau mắn:

- Nếu mày không chê cứ tới nhà tao ăn cơm.

Trác Linh chớp mi. Cô lại... thương cảm rồi đây. Bạn anh Thuần cũng có người mồ côi, chớ đâu chỉ mình Phi, bởi vậy không nên vừa nghe dăm câu... tự sự của anh ta mà mủi lòng.

Giọng Phi lại vang lên:

- Thường thì ba người trong nhà tôi hay ăn tiệm, mà thức ăn tiệm thì dễ ngán lắm. Khổ nỗi anh em tôi suốt ngày rong rong ngoài đường, ba tôi có nấu cơm cũng ăn một mình nên ông cụ cũng chán nấu.

Điện thoại reo. Thuần khó chịu:

- Anh cá là nhỏ Trầm Tú gọi. Nó chuyên môn canh ngay giờ cơm của người ta mà nhấn số.

Trác Linh đứng dậy:

- Tại nhà mình ăn cơm trễ chớ bộ. Anh hay thành kiến với bạn em quá.

Thuần nhấn mạnh:

- Anh chỉ thành kiến với mỗi Trầm Tú thôi.

Trác Linh nhấc máy. Giọng mẹ vang lên:

- Ba về chưa?

- Dạ chưa. Sao anh Thuần nói ba mẹ không ăn cơm nhà?

- Ờ thì đúng vậy. Mẹ hỏi thế thôi.

Trở lại bàn ăn, Linh nói:

- Không phải Trầm Tú, coi như anh thua độ.

Thuần thắc mắc:

- Mẹ hỏi gì vậy?

- Mẹ hỏi ba.

Thuần nhún vai rồi tiếp tục ăn. Điện thoại lại reo. Anh nheo mắt:

- Lần này nhất định anh thắng.

Trác Linh buông đũa. Cô cũng nghĩ như anh nhưng không nói ra.

Giọng Trâm Tú lãnh lớt:

Mày đang làm gì vậy?

Liếc về phía Thuần, Linh bảo:

- Ăn cơm.

- Một mình hay với ông Thuần?

- Với cả nhà.

Trâm Tú chua ngoa:

- Hi! Bốc phét! Tao vừa trông thấy cô Hải tức thời, cổ vẫn còn ở đây nè.

Trác Linh nhú mày:

- Ở đây là ở đâu?

- Nhà hàng Tulip. Mẹ mày đang ngồi với một người đàn ông, cả hai đều hết sức lịch sự sang trọng. Ai thế nhỉ Linh ngắt ngang lời Tú:

- Đối tác làm ăn đấy mày ơi.

- Tao cũng nghĩ vậy.

- Mày đang làm gì trong nhà hàng Tulip?

Trâm Tú thờ dãi:

- Buồn quá vào đây nghe nhạc. Có một gã vô danh hát nhạc tiền chiến khá lắm, bề ngoài lại giống Phi. Nhìn hắn hát tao không thể không gọi cho mày... Đây, mày nghe không?

Trác Linh căng tai lên. Có lẽ Trâm Tú đưa điện thoại về phía ca sĩ, nên Linh nghe giọng nam trầm đang hát "Ai về sông Tương".

Rồi cô chợt nghe giọng Tú thảng thốt:

- Trời ơi! Hết ý ta ơi. Mẹ mày đang nhảy, mà không đang khiêu vũ với đối tác. Eo ơi! Mẹ mày nhảy điệu luyện thật.

Trác Linh nghe mặt nóng phùng phùng, tim như bị ai đâm vào nhói buốt. Cô cố ra vẻ tự nhiên:

- Ôi dào! Giao tiếp thì phải thế chứ. Thôi stop ghen. Ông Thuần đang nhìn tao kìa.

Trở về bàn, Trác Linh chột no ngang, cô chỉ muốn khóc trước những gì vừa nghe. Thì ra những lời úp úp mở mở của chị Hạ, bác Bình là đây. Mẹ còn biết cả nhảy đầm trong khi Linh và anh Thuần mù tịt. Mà sao mẹ lại thế cơ chứ? Thật ra công việc của mẹ đâu ăn nhập gì tới chuyện đi nhà hàng, phòng trà rồi khiêu vũ với khách hàng. Mẹ có tuổi rồi sao không chịu an phận nhỉ!

Anh Thuần tò mò:

- Con nhỏ Tú nói gì mà em thù người ra vậy?

Linh nói dối:

- À chuyện của nó ấy mà...

Phi hóm hỉnh:

- Cô không lên con tim chứ?

Trác Linh trả lời:

- Nó chỉ lên con tim khi gặp anh. Tú điện thoại là để nói với em và anh đó. Anh không nhận hoa, nó buồn tới bây giờ luôn.

Phi chép miệng:

- Thì ra tôi là người có lỗi. Khổ ghê!

Linh chống đũa:

- Nếu biết anh đang ở đây thì bão cấp bốn, em dám chắc nó sẽ bắt chấp giông gió để tới. Trâm Tú thích anh thật đó.

Thuần vỗ vai Phi:

- Nhỏ Tú mết hành động hào hiệp, anh hùng của mày đó. Thật đáng nêu gương người tốt việc tốt cho con gái cả nước biết mặt, biết tên mày... để họ cùng xếp hàng chờ đợi Phi lắc đầu, nhưng về mặt lại thích thú:

- Lúc nào mà cũng chọc quê tao được. Tao sợ anh em nhà mày thật.

Trác Linh kêu lên:

- Em có làm gì anh đâu?

Phi cười cười:

- Nhưng tao thì có đó.

Trác Linh mãi nghĩ tới những gì vừa nghe Trầm Tú kể nên không để ý tới câu Phi nói. Đến khi Thuần gọi, cô mới giật mình ngơ ngác.

Hết nhìn Thuần, tới nhìn Phi, Trác Linh hỏi:

- Anh vừa nói gì?

Thuần phát tay:

- Anh nói tốt nhất là em cứ như không quen, không biết Phi, đừng cho. Trầm Tú hay Phi là bạn anh. Anh sợ vây vào con nhỏ đó lắm.

Trác Linh nhún vai:

- Nhưng biết đâu anh Phi lại thích. Em không xen vào chuyện của nhỏ Tú với anh Phi đâu. Cứ để cái gì tới sẽ tới.

- Phi! Mày nghĩ sao?

Phi hơi ngạo mạn:

- Tao biết cái gì sẽ tới mà...

Linh hơi bĩu môi:

- Anh tự tin quá nhỉ!

Phi thản nhiên:

- Tự tin không tốt hơn bị quan yểm thế sao?

Trác Linh liếc nhìn gương mặt đầy ngạo mạn của Phi:

- Trầm Tú cũng rất tự tin. Chắc hai người sẽ rất hợp nhau.

Phi chỉ nhếch môi, anh nhìn Linh trước khi theo anh Thuần. Đợi hai người rời khỏi bếp, Trác Linh vội dọn dẹp và rửa chén. Xong xuôi, cô ra quán tìm chị Hạ.

Nhắc cái ghế chân cao ngồi sau quầy, Linh nói ngay vào đề:

- Chị biết gì về chuyện của mẹ em, nói cho em nghe với.

Nhật Hạ ngơ ngác:

- Tao có biết gì đâu.

Nước mắt Trác Linh chực trào ra, cô ảm ức:

- Chị định giấu em tới chừng nào? Phải mẹ em có quen ai không?

Nhật Hạ vuốt tóc:

- Quen ai là quen ai? Mà ra đây ngồi một hồi lại bị mắng bây giờ.

- Có ai ở nhà đâu mà mắng. Chị trả lời em đi chứ đừng đánh trống lảng nữa.

Nhật Hạ gạt ngang:

- Tao không biết thật mà.

Linh buột miệng:

- Vậy mà nhỏ Trâm Tú biết.

Rồi cô kể một hơi những lời Tú nói qua điện thoại lúc nãy. Nhật Hạ ngồi im chả nói câu nào.

Trác Linh hỏi:

- Ông ta là ai?

Hạ thở dài:

- Là người quen cũ của mẹ mày, hồi xưa là bạn học chung với chú Triệt. Nghe đâu thím Hải và ông ta từng yêu nhau thắm thiết. Hai người là một cặp rất đẹp đôi. Thuở đó chú Triệt chỉ dám yêu thầm mà không dám mơ tưởng lúc nào đó thím Hải sẽ là vợ mình.

Trác Linh nuốt nước bọt:

- Vậy tại sao mẹ lại chịu lấy ba?

Nhật Hạ hạ giọng:

- Vì người đàn ông đó đã vượt biên. Lúc ấy vượt biên đồng nghĩa với đi không hẹn ngày về. Hơn nữa, ông ta cũng không có tin tức gì... Chú Triệt đã thế

chỗ ông ta, lấy được tình cảm bên ngoài mà nên đã cưới được thím Hải dù chú biết trái tim thím ấy không thuộc về mình.

Trác Linh phản ứng:

- Không đúng! Mẹ em rất thương ba.

Nhật Hạ hỏi gặng:

- Vậy thì có chuyện gì mà phải thắc mắc để theo tra hỏi tao?

Trác Linh im lặng. Hạ nói tiếp:

- Cách đây hai năm, ông Thao từ Mỹ trở về để tìm cơ hội làm ăn, ông ta có tới đây.

Linh sững sờ:

- Sao... sao em không biết?

Nhật Hạ nói:

- Ông ta gặp ba mẹ chị sao em biết được. Lần đó mọi người tưởng ông Thao về rồi lại đi, nên cũng không quan tâm. Ai ngờ sau đó cứ vài tháng ông ta về một lần... Thế là tình cũ không rủ cũng đến.

Trác Linh tức tối:

- Chắc chắn ông ta đã quyến rũ mẹ em.

Nhật Hạ âm ụ:

- Chắc là vậy. Chỉ khổ chú Triệt.

Trác Linh bức bối:

- Phải làm sao đây? Mẹ thật là mê muội, không thể thể mẹ như vậy được.

Đứng dậy, Linh đi như chạy vào nhà, Nhật Hạ gọi với theo:

- Này! Mà định làm gì?

Mặc kệ chị Hạ, Linh tới điện thoại, cô gọi cho Trâm Tú.

Cô vội vàng hỏi khi nghe giọng nó:

- Mà đang ở đâu hả?

- Về nhà rồi.
- Sao về sớm vậy?
- Không thích ở đó nữa thì về.

Trác Linh ngập ngừng:

- Lúc mà về mẹ tao còn ở đó không?

Trầm Tú nói một hơi:

- Hình như là còn. Mà tao nói thật. Mẹ mà và ông khách hàng đó trông tình lắm nhen. Ba mà trông thấy không khéo sẽ vỡ tim đó.

Trác Linh mím môi. Trầm Tú lại thở than:

- Tao vẫn còn buồn khi nhớ tới Phi.

Linh nhếch môi:

- Vậy mà cứ tiếp tục buồn... Tao ngừng đây ông Thuận lại réo nữa rồi.

Gác máy, Linh thay quần áo rồi dắt xe ra, Nhật Hạ cũng vừa vào tới.

Cô gắt:

- Mà đi đâu?

Trác Linh nói:

- Em tới nhà Trầm Tú để hỏi cho rõ.
- Có cần phải làm vậy không? Mà định xé to chuyện hay sao?
- Nếu không đi, em sẽ mất ngủ.

Dứt lời, cô phóng vút đi về phía đường Cách Mạng Tháng Tám. Chẳng khó khăn gì khi phải tìm phòng trà Tulip. Gởi xe, bước vào trong, Linh dễ dàng nhìn thấy mẹ vì phòng trà này cũng không đông.

Cố giữ bình tĩnh, nắm chặt hai tay, Linh xăm xăm bước tới mà không biết mình sẽ nói gì làm gì đây nữa.

Mẹ và người đàn ông đó say sưa đắm đuối trò chuyện đến mức Trác Linh đến kể một bên mà hai người vẫn không hay vì mãi lo nhìn vào mắt nhau.

Ngực Trác Linh nặng trĩu, cô nghẹt thở khi nghĩ nếu không hét thật to mình sẽ chết mất. Nhưng Linh không thể hét to được dù đã mở miệng.

Cô uất nghẹn đứng như chết mãi đến khi người đàn ông ngược lên nhìn và hỏi:

- Cô cần gì?

Trác Linh mới hoàn hồn, cô áp ứng:

- Mẹ...

Mắt bà Hải trợn lên rồi sụp xuống thật nhanh. Nhìn bà sang trọng, diện đẹp bên cạnh người đàn ông lịch lãm không kém Linh xót xa đau đớn khi nghĩ tới ba. Ông thì lè phè với trang phục ngày hai bữa tới cổng sở, hết việc ngày ông tranh thủ làm thêm ban đêm để trang trải chi phí ăn học cho anh em Linh. Anh Thuần mới tốt nghiệp, vừa được nhận tháng lương đầu, ba mới vui nửa gánh lo, vậy mà mẹ đành phụ lòng ba cũng như đánh mất mình trong tâm hồn con cái.

Như đã trấn tĩnh lại sau tích tắc quá bất ngờ, bà Hải liền giới thiệu:

- Đây là bác Thao, bạn... bạn của ba mẹ.

Trác Linh làm lì:

- Đừng lôi ba con ra làm bình phong, con không thích đâu.

Quắc mắt nhìn ông Thao, Linh nói:

- Ngày xưa bác từng là bạn thân của ba cháu, bây giờ chắc hai người hết thân rồi. Cháu chỉ mong bác là người quen tốt của gia đình cháu, bác đừng quyến rũ mẹ cháu nữa.

Bà Hải nạt:

- Im ngay! Con hỗn quá rồi!

Trác Linh gần từng tiếng:

- Không phải tự nhiên con nói thế. Mẹ ích kỷ và độc ác quá.

Dứt lời, cô bỏ đi nhanh như chạy. Phóng xe trên đường, Linh không biết về đâu. Tới Trâm Tú thì không thể rồi, về nhà càng không nên. Linh muốn đi suốt đêm cho mẹ ân hận. Mà chắc gì mẹ ân hận cơ chứ.

Mắt nhòe đi, Trác Linh thút thít khóc. Không biết đi đâu, Linh tấp xe vào điểm truy cập Internet quen.

Thế giới thật toàn rắc rối buồn, thôi thì cô ẩn mình vào thế giới ảo vậy. Ở đó cô sẽ là một người khác, cô tha hồ bịa ra mình là ai đó mà không sợ bị lật tẩy.

Hăm hở nhập cuộc, Trác Linh chat hết với Bò cạp lửa, Vi Tiểu Bảo, Người nhện tới Mimosa, Hạ Trắng, Trăm năm cô đơn, Buồn vạn cổ...

Sau mấy tiếng đồng hồ mỏi tay, mỏi mắt và cả mỏi lưng, Trác Linh chán chường đứng dậy. Dường như cô đã bị nghiện chat rồi. Đã bao nhiêu lần tự hứa hôm nay sẽ là lần chat sau cùng, rốt cuộc Linh vẫn chưa rút khỏi trò chơi đang là thời thượng này.

Dong xe về trên con đường vắng, Trác Linh làm bầm với chính mình:

"Tôi là ai giữa mùa thay đổi ấy

Sao nhớ nhung sao ngán ngại thế này?

Ừ nhỉ! Linh đang là ai và sẽ là ai trong tháng ngày sắp tới. Với cô, thế giới này đã đổi thay mất rồi, vì vậy cô có là ai thì cũng đâu quan trọng.

Vào nhà, Linh chưa kịp xuống xe đã thấy anh Thuần sẵn ra quát:

- Mày đi đâu tới giờ này mới về há con ranh?

Trác Linh ương ngạnh:

- Em đi đâu là quyền của em, anh đừng có hỏi.

Thuần hơi bất ngờ vì câu trả lời của Trác Linh, anh khựng lại rồi mắng:

- Hồn láo! Ai cho phép mày nói vậy? Đã có lỗi còn rộng mồm. Hừ! Mày có biết cả nhà chờ mày không? Nãy giờ mẹ đi ra đi vào ngóng mày, mẹ giận lắm đó.

Trác Linh cười khẩy:

- Mẹ giả vờ thôi chớ có thương gì em.

Thuần đành giọng:

- Im ngay! Vào xin lỗi mẹ đi.

Linh vênh mặt lên:

- Người có lỗi không phải là em.

Trác Linh bước vội lên lầu, cô bước nhanh đến mức không tránh kịp Phi khi anh đang bước xuống. Hai người va vào nhau, mặt Linh gần như úp hẳn vào ngực Phi. Cô loạng choạng ngã người ra sau, nhưng Phi đã chụp vào tay vịn cầu thang để giữ thăng bằng cho cả hai người.

Phi lên tiếng trước:

- Xin lỗi, Linh không sao chứ?

Đẩy anh ra, cô chạy về phòng. Nãy giờ chắc Phi đã nghe hết cả rồi. Trong mắt anh ta chắc Linh là một đứa chẳng ra gì. Đã đi chơi tới quá nửa đêm mới về nhà mà còn hỗn với mẹ và anh trai.

Trác Linh bật cười khan. Có ai biết cô đang buồn bã đau đớn như thế nào không?

Không bật đèn lên, Trác Linh ngồi trong bóng tối nghe gió xào xạc trên những tàn cây và thầm nghĩ đến một sớm mai hồng.